

opusdei.org

Prelaadi kiri (november 2014)

Oma kirjas räägib piiskop Echevarria Kristus Kuninga pühast. Kristus tahaks valitseda "meie mõtetes, sõnades, töödes ja tegemistes".

01.11.2014

Minu armsaimad! Hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Kui peaksin ennast kordama, nõudes teilt, et te iga päev Jumalat tema heategude eest tänate, siis teen seda teadlikult, sest Taevas kingib meile

hulgaliselt õnnistust. Ma mõistan hästi, miks meie Isa nii sageli nii suuliselt kui kirjalikult väljendit kasutas: *semper in laetitia!*

Pärast 27. septembrit oleme saanud kogeda arvukalt armuosutusi, mida Jumal Don Alvaro eestkostel meile kinkis. Nii võime me taas kord näha pühaduse sära, kui kirik ühte oma lastest tunnustab. Vahel oleme me hajameelsed ja ei pane seda tähele, sest me ei mõtle jumalikule ligiolekule. Minu tütred ja pojad, ärgem selles kahelge, et usk aitab meil kindla sammuga aegade muutlikkusest läbi minna, sest jumalik ettehooldus viib kõik jumalariigi täiuslikkusele, mille Kristus maapeal rajas.

See on nüüd kristlaste ülesanne, et viia täiuseni need lunastuse viljad, mida Kristus oma elu, surma, ülestõusmise ja taevasseminemisega saavutas. Usaldagem oma palved, et

*võiksin kõik elu hetked ja olukorrad
muuta võimalusteks, et sind
armastada ja Kristuse riiki teenida,
Don Alvaro eestkostele.*

Kristuse riiki maailma äärteni viia,
inimesteni, kes just praegu elavad, ja
nendeni, kes veel tulevad, on
suurepärane ülesanne, tõeliselt
jumalik ja inimlik seiklus, mille
Jumal on kristlastele usaldanud, kui
ta Apostlitele ütles: *Minge maailma
laiali ja kuulutage kõigile
Evangeeliumit*[1]. Püha Josemaria
meenutas pedagoogilisel eesmärgil
ikka ja jälle meile neid sõnu. Et see
eesmärk teoks saaks, peame me
igapäevast apostellikku vibratsiooni
toitma ja Issandat paluma, et ta oma
Vaimu kõikidele saadaks ja barjäärid
purustaks, et see Vaim saaks meie
hinges tegutseda.

See ei tohiks jääda lihtsalt
pettekujutuseks, vaid meil kõigil
võiks olla oma isiklikuks sooviks: *et*

Kristus valitseks, see soov, mis Opus Dei algusest peale meie Isa südames põles ja millest ka Don Alvaro kinni haaras. Alates sellest ajast, kui ta Opus Deiga tuttavaks sai, süvenes ta üha enam püha Josemaria rikkasse siseellu ja õppis armastama neid meie Asutaja sagedasi lühipalveid: *Regnare Christum vólumus!; Deo omnis glória!; Omnes cum Petro ad Iesum per Maríam!*. Tänu nendele selgetele ja konkreetsetele tegutsemisjuhenditele valitses õndsas Alvaro südames Kristus, koos kiriku ja paavstiga, ta andis Maarja eestkoste abiga kogu au Jumalale ning tundis ennast nii olevat kõigi inimestega ühenduses.

Need mõtted on väga sobivad novembrikuus, mil me Kristus Kuninga pühaks valmistume. Meie Isa küsib meilt: Kus on kuningas? Kas ei ole nii, et Jeesus ei taha valitseda mitte kuskil mujal, kui sinu südames? Seepärast sai ta lapseks.

Sest kes ei armastaks sellist väikest olevust? Kus on kuningas? Kus on Kristus, kes tahab, et Püha Vaim meie hinges võidutseks? Mitte uhkusega, mis meid Jumalast lahutab, mitte armastuse puudumisega, mis meid isoleerib. Seal ei ole Kristust, seal on inimene üksi." [2] Jumal tahab eelkõige meie mõtetes, sõnades, töödes ja tegemistes valitseda. Aga – nii jätkab meie Isa – "mida me vastaksime, kui ta meilt küsiks: Kas sa tahad, et ma sinus valitseksin? Tahaksin talle vastata, et vajan selleks tema armu täiust. Sest ainult nii muutub kõik Hoosiannaks, rõõmuhõiskeks Kristuse, minu Kuninga poole." [3]

Meie Isa palves me palume, Sinu riik tulgu: *Advéniat regnum tuum* [4]. Ka siis, kui teame, et see on olemas juba maapeal – *regnum Dei intra vos est* [5] – jumalariik on juba meie keskel – peab seda siiski veel selle kogu täiuses levitama. Nagu ütles Jeesus,

on see riik sinepiiva sarnane, mis hääletult põllul võrsub, kuigi nisu seas kasvab ka umbrohtu, mida vaenlane külvab; see on nagu haputainas, mis jahu maitsvaks leivaks muudab. Sellise võrdlusega selgitab Kristlus jumalariigi tunnuseid, mis kehtivad igal ajal – ka praegu; ja kuna tema riik ei ole sellest maailmast [6], ei tõmba see endale suure kisaga tähelepanu, kuigi see maapeal eksisteerib ja kasvab kuni Kristuse suurejoonelise tulemiseni aegade lõpul.

"See Kristuse vaikne töö ei tee lärmi; just kiriku-olemise alandlikkuses, igapäevases Evangeeliumi järgi elamises kasvab suur tõelise elu puu. Just nende alandlike algatustega julgustab meid Jumal, et me tänapäeva kiriku lihtsuses, meie kristliku elu vaesuses tema ligiolekut näeksime ja nii julgemaks saaksime, et talle vastu minna ja tema armastus maapeal nähtavaks teha,

mis on rahu ja tõelise elu jõud."[7] Ka siis, kui ei näi puuduvat ajaloosündmused, mis vastupidist sugereerivad, on see Jumala ettehooldusliku lunastusplaani tahtmist mööda, "sest Issand tahab tegutseda ainult meie vabadust arvesse võttes, sest armastus tema loodu vastu ei saa muutuda sunniviisiliseks. Kirik on niisiis Kristuses Jumala armu vahendamise vastuvõturuum. Sellest lähtudes ilmneb selgelt, kuidas *pühadusel* ja kiriku *missioonilisel olemusel* on medali kaks külge: kuna kirik on püha, st. täis jumalikku armu, saab ta oma missiooni täita ja just selle täitmise pärast on Jumal selle oma omandiks valinud ja pühitsenud. "[8]

Jeesus Kristus on maailma kuningas tänu oma inimesekssaamisele ja risti triumfile.[9] Selle suurpüha prefatsioon toob meie ette mõned selle riigi tunnused: *Tõe ja elu riik*,

*pühaduse ja armu riik, õigluse,
armastuse ja rahu riik.[10]*

Selles lauses võime ära tunda
Kristuse võidu erinevaid
manifestatsioone, kui inimesed on
valmis laskma Pühal Vaimul
tegutseda; need on sõnad, mis võivad
aidata meid selleks pühaks
valmistuda, mil me samas ka
uuendame Opus Dei pühitsemist
Jeesuse halastavale südamele.

*Tõe ja elu riik. Nii esitles seda Jeesus
Pilatuse ees: Mina olen kuningas.
Mina olen selleks sündinud ja selleks
tulnud maailma, et ma annaksin
tunnistust tõe kohta. Igaüks, kes on
tõe seest, kuuleb minu häält.[11]*

Rooma prokuraator ei tahtnud
Jeesuse sõnu kuulda võtta. *Quid es
véritas?* [12] Mis on tõde?, vastas ta
tusaselt ja keeras Jeesusele selja.
Tänapäeval juhtub paljudes kohtades
samamoodi. Kahjuks ei ole puudu
inimestest, kes tõde trotsivad ja ei

tunnista, et ainult Kristus on *tee, tõde ja elu*[13]. Nii jäävad nad patu pimedusse. Heastagem suurim paha, mis inimesega juhtuda võib, nimelt sulgeda ennast vabatahtlikult tõe ja elule, mis on Kristus, sest süda kalgistub siis kurjas ja see takistab Trööstija pühakstegeval armul meis tegutseda. Johannes Paulus II kirjutas, et Püha Vaimu mõju "inimeses, kes selles olukorras on, kohtab sisemist vastuseisu, mis on nagu läbilaskmatu sein tema peas, vaimne seisund, mis niiöelda vaba valiku tõttu tugevneb: (...) Meie ajal kujutab see olukord endast põhimõtteliselt patutunnetuse kadumist, (...) selle kadumisega aga kaasneb ka "Jumala tunnetamise kadumine."[14].

Tasub siiski mõelda, et Jumala võim on lõpmatult suurem, kui patu türannia. Ei tasu julgust kaotada, kui me enda ümber nii palju Jumala unarusse jätmist ja tema käskude

põlgust märkame. Palugem Pühimat Kolmainsust, et see tühjus ei paneks meid muretsema. Otsigem pelgupaika Püha Vaimu juures, et võiksime patud demaskeerida ja südamesse kahetsust sisendada ja nagu Kristus õpetab, *toob ta maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta* [15] Usu läbi oleme veendunud, et *Jumal ei ole ju läkitanud oma Poega maailma, et ta kohut mõistaks maailma üle, vaid et maailm tema läbi päästetaks.*[16] Ja püha Johannes Paulus II. sõnade järgi "on patu ja õiguse maailm paljastanud päästmise eesmärgi, inimeste pühaduse"[17].

Püha Josemaria näitas meile õiget teed, kuidas vaatamata kõigile takistustele Jumala riigi rajamisele kaasa aidata: " Te kõik teate, et maailma ja kiriku elus tuleb ette raskusi ja et need raskused meilt paremat eluviisi ja rohkem ustavust nõuavad. Praegusel truudusetuse

ajastul ootab Jumal igaühelt teist ja ka minult lojaalsust, armastust. Jäägem rahulikuks, sest kõik üles songitud vesi rahuneb maha, pori vajub põhja ja peale jääb ainult joogivesi. Need mäed, mis meid piiravad ja horisonti näha ei lase, muutuvad siledaks: *Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini* (Ps 97, 5) ütleb Pühakiri; Mäed sulavad Issanda ees juskui vaha. Sest Jumal on armastus ja halastus. *Misericórdia Dómini plena est terra* (Ps 33, 5), maailm on täis Jumala halastust. Jumal armastab igaüht teist väga ja mind samuti, kuid ta armastab meid veelgi enam, kui meie armastame oma Ema Kirikut, kes kurvastab."[18]

Pühaduse ja armu riik. See on Jumalariigi järgmine tunnus, mis tuleneb tema ühendusest Kristuse, tõe ja eluga. Püha Vaimu mõjul saab inimesest ristimise läbi Jumala laps. Ja teiste Sakramentide kaudu, eriti Euhharistia, muutub ta üha enam

Kristuse sarnaseks, kuni ta lõpuks võib öelda koos püha Paulusega: "*nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus. Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest.*"[19] See sarnasus aga ei välista iga inimese isikupära: "Te peaksite olema nii erinevad nagu pühad taevas, sest igaühel teist on oma isikupärane ilme, omapära – lisaks sellele aga peate te olema nagu pühakud, kes pühad ei oleks, kui igaüks neist ei oleks Kristusega üheks saanud."[20]

Tänane Kõigi Pühakute Püha toob meie ette selle imelise ühtsuse ja erinevuse, mis kristlase elu juurde kuuluvad. Don Alvaro ja Paul VI. hiljutised õndsakskuulutamised näitavad samuti Jumala suurepäraast tööd, kes pühitseb oma lapsi Jumala ja kiriku auks. Seepärast "ei saa keegi ega miski meilt kunagi Evangeeliumi

rõõmu ära võtta (Jh16,22). Maailma ja kiriku hädad ei saa ialgi olla vabanduseks, et meie innukus ja panus väheneks. Nähkem neis väljakutseid, et sisemiselt kasvada. Peale selle on usu pilguga võimalik ära tunda valgus, mida Püha Vaim alati pimeduse keskele levitab.(...) Meie usk on väljakutse, aimamisi tajuda veini, milles vesi muutuda võib ja avastada nisu, mis umbrohu keskel kasvab. Viiskümmend aastat pärast Vatikani II. Kirikukogu ei tohiks ka suurim realism tähendada Vaimule lootmise kahanemist ega väiksemat üllameelsust, isegi siis kui aja nõrkused meile haiget teevad ja oleme naiivsest optimismist kaugenenud."[21]

See usu kindlus annab valgust pimeduses, mis tänapäeva inimeste peal lasub. Jumal on tugevam! Lõputu tarkusega ja kõikvõimsusega omab ta võimet kurja heaks muuta. Selles seisneb usu üleloomuliku

optimismi juur, mis on kristlasele omane. Püha Vaim on tõepoolest meie *Trööstija*, meie julgustaja, nagu see sõna väljendab.

Kui Jumala riik hinges eluaseme rajab, saab reaalsuseks see, mis Kristus-Kuninga püha missa prefatsioonis lauldakse: isikliku apostolaadi kaudu ilmneb *õiguse, armastuse ja rahu riik*. Kristlase südamest kiirgab siis õiglus ja halastus, mida teised märkavad, kuni need hiljem ka ühiskondlikele struktuuridele mõjuvad; ja meie, kes me seda andi tunneme, saavad Jumala lastena "rahu ja rõõmu külvajad", nagu ütles meie Asutaja.

Homme on Hingedepäev. Palugem vaeste hingede eest puhastustules, kes seda kõige rohkem vajavad, suuremeelselt patuandestust, eriti pühal Missal. Ma mäletan väga elavalt, kuidas meie Isa kõiki siit maailmast lahkunuid armastas ja

nendega sidet hoidis. Ta mõtles
tütardele ja poegadele, oma
vanematele ja õdedele vendadele, ja
samasuguse armastusega –
meiesuguste vaestele hingedele
puhastustules, oma *headele*
sõpradele. Võis tõeliselt tunda, kui
veendunud ta selles oli, et *vita*
mutatur, non tóllitur[22] - et elu
muundub, seda ei võeta meilt ära,
kui me Kristust järgime.

Rõõmuga teatan ma teile, et sõidan
3.novembril Moskvasse; saatke minu
reisi oma palvetega. Ja laupäeval 8.
novembril pühitsen ma 32 teie venda
diakoniks. Palvetagem nende eest, et
nad pühad oleksid ja palvetagem
kõigi preestrite eest, alates paavstist
kuni äsjapühitsetud preestriteni ja
hoidke igaühte neist oma südames.
28. novembril on Opus Dei
Personaalprelatuuriks nimetamise
aastapäev, tänaagem Pühimat
Kolmainsust eriliselt selle Opus Dei
lõpliku kirikuõigusliku staatuse eest,

selle preestritest ja ilmikutest
koosneva *väikese kiriku* osa eest, mis
meie tegevust kirikus ja hingede
heaks nii palju hõlpsamaks teeb.

Palvetage edasi ka äsja lõppenud
erakorralise Piiskoppide Sinodi
viljade eest ja kõigi minu
palvesoovide eest.

Armastuses ma õnnistan teid.

Teie Isa

+Javier

[1] Mk 16, 15

[2] Püha Josemaria, Kristus möödub,
Nr. 31

[3] Sama, Nr. 181

[4] Mt 6, 10

[5] Lk 17, 21

[6] Joh 18, 36

[7] Benediktus XVI., Jutlus, 15.6.2008

[8] Sama

[9] Pius XI. Ents., Quas primas,
11.12.1925

[10] Missaraamat, Kristus Kuningas,
Prefatsioon

[11] Jh 18, 37

[12] Sama, 38

[13] Joh 14, 6

[14] Püha Johannes Paulus II., Ents.
Dominum et vivificantem, 18.5.1986,
Nr. 47

[15] Jh 16, 8

[16] Jh 3, 17

[17] Püha Johannes Paulus II.,
Dominum et vivificantem, 18.5. 1986,
Nr. 27

[18] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 11.11. 1972

[19] Gl 2, 20

[20] Püha Josemaria, Tee, Nr. 947

[21] Papst Frantsiskus, Apost. Kirjutis Evangelii gaudium, 24.11.2013, Nr. 84

[22] Missaraamat, Prefatsioon Surnute pühal

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-november-2014/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-november-2014/) (06.08.2025)